

pod dovolacím důvodem právní mylnosti se týkají jen rozsahu uzavřené smlouvy o rozsudím. I smlouvu o rozsudím lze vyložit podle zásad vytčených v § 915 obč. zák., neboť z ustanovení toho ani z předpisů civilního soudního řádu neplyne, že ono neplatí pro výklad smlouvy o rozsudím anebo pro výklad smluv, pro něž je předepsána písemná forma. Výklad, jaký na základě toho dal odvolací soud smlouvě o rozsudím, odpovídá provedeným důkazům; nejvyšší soud sdílí proto závěr odvolacího soudu, že strany zahrnuly do smlouvy o rozsudím všechny nesrovnalosti vzniklé z bývalého společenského poměru, i když vznikly teprve po uzavření dohody. Stačí tu proto poukázat na obšírné, stavu věci a zákonu odpovídající odůvodnění nižších soudů v tom směru.

Čís. 17525.

Proti usnesení vydanému podle § 82, odst. 1 c. ř. s. není samostatný rekurs přípustný.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1939, R II 153/39.)

Prvý soud přikázal žalobci usnesením ze dne 15. dubna 1939, C . . . , aby podle § 82 předložil k nahlédnutí zápisky a korespondenci, jichž se sám ve sporu dovolával. Rekursní soud odmítl rekurs žalobcův. Důvody: Opatření učiněné napadeným usnesením, t. j. příkaz udělený žalobci podle § 82 c. ř. s., aby předložil zápisky a korespondenci, je opatřením řídicím rozepři, k němuž je soud oprávněn i bez návrhu stran (§§ 181, odst. 2, 437 c. ř. s.). Proti takovým opatřením není opravný prostředek resp. samostatný opravný prostředek přípustný. V § 82, odst. 1 c. ř. s. není výslovně uvedeno, že proti příkazu k předložení listin v prvopise není rekurs přípustný, avšak podle důvodové zprávy (strana 213, mat. I., str. 226) je rekurs i proti takovému příkazu, vydanému podle § 82, odst. 1 c. ř. s. nepřípustný (komentář Neumannův k c. ř. s., str. 628, vydání z roku 1927).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Z důvodu napadeného usnesení má i dovolací soud za to, že proti usnesení, vydanému podle 1. odst. § 82 c. ř. s. není samostatný rekurs přípustný, protože usnesení takové se ani svou povahou ani důsledky neliší od opatření, jež učiní soud sám podle § 181 c. ř. s. k přípravě dalšího řízení. Jde tu o to, aby odpůrce byl informován a aby se mohl vyjádřit k přednesu žalobcovu. Tu nejde ještě o opatření, jež by mělo umožnit provedení důkazu o přednesu odpůrce, jehož zde zatím ani není; nejde tedy o případ §§ 303, 304 c. ř. s., nehledíc k tomu, že ani v takovém případě by žalobce neměl samostatného opravného prostředku (§ 319, odst. 2 c. ř. s.); správně jde tu tedy o případ obdobný §§ 299, 319, odst. 1 c. ř. s., kde je opravný prostředek vyloučen. Takovým příkazem soudním není přec žalující strana ve svých právech procesních nijak dotčena, když sama se na listiny v žalobě jako na důkazy

odvolávala. Je zajisté také v jejím zájmu, aby se žalovaný mohl k jednání připravit a aby také přípravný spis budoval na spolehlivé informaci, k níž zajisté náleží, aby právní zástupce žalovaného věděl, o kterou korespondenci žalobce své nároky opírá a aby k ní mohl zaujati stanovisko v přípravném spisu. Žalobce neprávem dovozuje přípustnost rekursu z toho, že v § 82, odst. 1 c. ř. s. rekurs výslovně vyloučen není.

Čís. 17526.

Předpoklady odpovědnosti dráhy podle zákona č. 86/1937 Sb. z. a n.

Pojem »trať« a »jevy« ve smyslu § 196 dotč. zák.

Odpovědnost dráhy podle tohoto zákona nezakládají nebezpečné závadné stavy železničního zařízení, je-li zdroj jejich nebezpečnosti mimo železniční dopravu na trati.

Dráha neručí podle zákona č. 86/37 Sb. z. a n. za úraz cestujícího následkem vadného stavu zábradlí, jejímž účelem je zabezpečiti cestující na nástupišti před nebezpečím hrozícím jim z místa ležícího mimo trať (z hlubokého příkopu vedle nástupiště), ledaže při způsobení úrazu spolupůsobily nebezpečné okolnosti, které mají svůj původ ve zvláštní povaze železniční dopravy (na př. velký nával cestujících).

(Rozh. ze dne 19. prosince 1939, Rv II 336/39.)

Žalobkyně domáhá se na žalované straně (železniční správa) náhrady za úraz, jež utrpěla tím, že, když čekala na nástupišti na vlak a ustupovala dozadu, dotkla se žárnicové tyče zábradlí, oddělujícího nástupiště od příkopu, tyč ta následkem toho vypadla a žalobkyně se zřítila do příkopu. Prvým soudem neuznal žalobou uplatňovaný nárok důvodem po právu. Odvolací soud žalobou uplatňovaný nárok důvodem po právu uznal. Důvody: Zábradlí nebylo v kritické době v pořádku. Obzvláště žárnice nebyly zasunuty do sebe tak pevně, jak by to byla vyžadovala bezpečnost cestujících. Na tom nemění nic stav, který zjistil první soud při místním ohledání, neboť tehdy byly již žárnice zase pevně do sebe zasazeny. Při místním ohledání bylo ostatně zjištěno, že žárnice se nevysouvají, i když se na ně se vši vahou posadí dva muži. Z toho však vyplývá, že v kritické době žárnice nebyly řádně do sebe zasunuty, neboť jinak by nebyly mohly povoliti, kdyby si byla na ně žalobkyně i s M. sedla, což ovšem není ničím prokázáno. Za těchto okolností však jest míti za to, že za úraz žalobkyně jest výhradně zodpovědna dráha, pokud se tyče její zaměstnanci, kteří se o to nepostarali, aby zábradlí bylo v kritické době v pořádku. Na tom nemění nic, že není vyloučeno, že po prohlédnutí zábradlí bylo zábradlí někým poškozeno tak, že žárnice do sebe zasunuté byly uvolněny, neboť, kdyby zaměstnanci žalované dráhy byli zábradlí prohlédli těsně před příjezdem vlaku, nebo než žalobkyně se odebrala na nástupiště, mohli a musili poškození pozorovati a mohli je beze všeho opravit, jak se to po